

Dichtpunt

Hij legde aan zijn beste vriendin uit hoe hij zijn gedichten schreef. ‘Kijk,’ zei hij, ‘dan heb je 1 dat je een hoofdpersoon kiest. Dat mag ook best een vaas bloemen zijn. Of een tandenstoker. Maar dat je meteen begrijpt dat 2 de actie is van de hoofdpersoon. Bijvoorbeeld dat ‘ie in de sloot raakt omdat de brug onverwacht een meter is verplaatst.’ ‘Ho! Wacht,’ zei de beste vriendin, ‘een brug die onverwacht een meter is verplaatst. Dat klinkt niet erg waarschijnlijk.’ ‘Het was een vóórbeeld en het is een gedicht,’ zei hij, ‘dus dan kan het.’ De beste vriendin fronste haar voorhoofd eleganterwijze. ‘Ga door,’ zei ze. ‘En dan 3 dat je de snelheid van de actie weergeeft,’ vervolgde hij, ‘dat je uitlegt dat de vliegende schotel een stroomstoring heeft en wel vliegt, maar niet schotelt. Niet voor en niet na. Maar 4 is bedoeld om het einde goed in de gaten te houden. Zodat de punt staat waar hij altijd staat: aan het einde en niet aan het begin. Het gedicht dat met een punt begint, is een kort gedicht en dit gedicht is al gedicht. Ik weet niet meer door wie.’ ‘Je kunt de punt nog afsluiten met een punt,’ opperde zij, ‘als de punt per se aan het slot moet staan.’ ‘Goede suggestie,’ bevestigde hij, ‘ik kan daar punt 5 van maken. Maar dan moet ik even nadenken.’ Nadenken gaat het best in stilte, dus zodoende zweeg hij en de beste vriendin ook. Zij kauwde intussen op een veter in de kleur rood en rook al die tijd allerheerlijkst. Ze was ook allerappetijtelijkst. En hij was waarschijnlijk geen geweldige dichter, zoals uit zijn uitleg wel blijkt, maar zij was een mooi gedicht van een vrouw. En dat kan hij 6 hier bevestigen, want dan gaat het verhaal nog even verder.

twlFFEBxxi; tien+3|tien-8|tien+11